

Немам ја намеру да ту нешто посебно моралишем. Опозиција може да буде и конструктивна и деструктивна, омиљена или неомиљена, привремена и повремена, лојална и нелојална, парламентарна и ванпарламентарна, али и - лажна и права.

Шта је то опозиција? У најширем смислу, дефинисана група или недефинисана гомила политичких субјеката која није у владајућој коалицији. Циљ опозиције, свугде у свету, јесте да дође на власт, тј. да сруши актуелни режим и замени га на трону. Како то чини? Па, тако што ту власт критикује, опонира јој, предлаже своја решења. По правилу, опозиција је опозиција власти, а не властитој држави. Осим, наравно, у случајевима када се власт самопрогласи за државу, тј. месијански поистовети са њом. Био један једном тако у једној земљи и звао се Луј ХИВ...

Шта би, онда, била та "моја" права опозиција (скраћено: ПО)?

То је она опозиција која сме јасно и гласно да указује на антиуставне изјаве и противуставне радње које повлачи председник Републике Србије (у даљем тексту: Врховник).

Као када је, у вакат кад је био први потпредседник Владе, у највећем делу свог мандата узурпирао и ресоре унутрашњих и спољних послова, али и саму функцију председника Владе...

Као што је, у време када је био председник Владе Србије, себе самопромовисао у, такорећи, Канцелара, што ће рећи да је уставне надлежности првог међу једнакима у влади, самовоздигао за октаву више - у оно што немачки политички систем познаје као канцеларску функцију. И, уз све то, узурпирао и највећи део председничких овлашћења ондашње Његове екс-екселенције, свдећи његове, ионако мање-више, церемонијалне надлежности на октаву ниже...

Дакле, гледано с лева, права опозиција не може бити онај део формалне опозиције који, као, критикује Врховника због "недовољне брзине марша у евроатлантске интеграције", али га не критикује, због тога што на том, противзаконитом "евроатлантском путу", крши елементарна демократска права грађана своје државе, управо, гази оно што јесу тзв. највише европске вредности и достигнућа.

Елем, права опозиција, гледано здесна, не може да буде онај део формалне опозиције који, шапатом, као, "замера" Врховнику што је спустио тон оној својој ратнохушкачкој ларми из деведесетих, али му не замера ни Бриселски споразум из 2013, ни прихватање ингеренција "Републике Косово" у пуном капацитету чак и у српским срединама на КиМ, не замера му ни чињеницу да је он, Врховник, у официјелној Србији легитимисао албанско-америчку тезу о српским органима власти на КиМ, као паралелним, тј. илегалним, а потом их и силом укинуо да би се додворио Берлину и Вашингтону.

Србија, на несрећу свих њених грађана, "од Хоргоша до Драгаша", није довршена држава у којој се, као у нормалном свету, битка између власти и опозиције своди на то ко ће да обећа за неки проценат ниже, а ко више пореске стопе.

Кандидати за праву опозицију морали би да, стално и недвосмислено, јавности и свим грађанима указују на чињеницу да највиши државни функционери, на челу са председником Републике и председником Владе, готово свакодневно, крше највиши правни акт ове земље, Устав Републике Србије (законе ћу, за сада, због помањкања простора да оставим по страни).

Они кандидати за ПО који то још нису јавно учинили морали би да констатују факат да је влада Врховник - Доглавник, у априлу 2013, парафирала противуставни акт под кодним називом "Први бриселски споразума" којим је, силом, истерала правни и политички систем Републике Србије са КиМ и, силом, укинула, легално изабране, локалне институције власти у српским срединама ка КиМ.

ПО или кандидати за ПО морају да дигну глас против перманентног угрожавања независности и територијалне целовитости Републике Србије и припремања дела против уставног уређења и безбедности Републике Србије, од стране дела највиших државних функционера Републике Србије.

ПО и кандидати за ПО треба да упозоре на чињеницу да највиши државни репрезенти Србије, својим деловањем, шире дефетизам и панику код грађана Србије говорећи да је "Косово изгубљено", да "у Србици или Дечанима нема нити једног Србина", промовишући истовремено НАТО тезу да свака, па и дипломатска офанзива за одбрану 17 одсто територије Србије, значи - позив на рат!

ПО и кандидати за ПО морају свакодневно да упозоравају грађане Србије на квислиншки и колаборационистички однос дела државних функционера према земљама које су, 1999, предводиле НАТО агресију на нашу земљу. Такође, треба да информишу грађане да се политички четвртопозивци из тих земаља пред нашим највишим функционерима понашају као газде, па уз благонаклоно ћутање представника државе Србије изричу највулгарније увреде на рачун пријатеља Србије. Последњи пример је заменик помоћниковог помоћника америчког државног секретара (Шишко) Палмер који, без пардона, усред Београда, Руску Федерацију назива реметилачким фактором са малигним утицајем...

И тако даље. И томе слично...

Србија је, као земља са 17 одсто територије под окупацијом НАТО-а, држава у којој је тема свих тема одбрана њеног суверенитета и територијалног интегритета. И баш у том раздобљу њене историје, владу која би, према Уставу, требало да влада води особа која јесте да "не зна шта је план за Косово, али зна ко зна, а то је онај што најбоље зна", али зато непоколебљиво добро зна да "Србија нема план Б, ако нас ЕУ не буде хтела у своје окриље"!?

Зато се, нажалост, у Србији с почетка 21. века, права опозиција таквој накарадној власти распознаје искључиво по томе што опонира сваком таквом самоубилачком потезу режима који нас, како сада ствари ствоје, неумитно, све даље и даље, води и одводи са КиМ, незнано куда и незнано где. Оно што би у нормалном свету требало да буде општеграђански и општедруштвени консензус о томе ко смо, шта смо и докле смо, овде је постала тачка на којој неки страшни пресудитељи одозгоре, из Највишег врха, равнају да ли да вас прихвате, игноришу или, најчешће, криминализују и сатанизују само зато што, на пример, поставили питање откуд право било коме на државној функцији у овој земљи, макар се и Врховником звао, да, иако заклет на Уставу и Јеванђељу, чак и на примисао да би могао да тргује делом територије своје земље, све у име неког вишег, имагинарног циља!

Да сам, као и пригодом обнародовања отварања режимског фронта против свих оних који су склонили блојкоту него ли статирању или спаринговању режиму о државном трошку на предстојећим изборима ([хттпс://цвијетинмиливојевиц.блогспот.цом](http://цвијетинмиливојевиц.блогспот.цом), "Све за фронт - сви на фронт против Бојкота!"), и овај пут, "убо бинго" - доказ је лавина лаве која је тим поводом пуштена на ме из Врховниковог Главног стожера.

Па, тако испаде да је ово што сам изјавио да онај назовиопозициони политички субјекат који се, евентуално, под садашњим изборним неусловима, појави на пролећним изборима није права опозиција - само врх леденог брега.

Према томе, чист силогизам. Идемо још једном. Како оно би? Главна премиса: Србија нема план Б, ако нас не буду хтели у ЕУ (вели АБ од АВ). Споредна премиса: Србија не може у ЕУ, ако не призна Косово (одговара Берлин). Закључак: Србија ће да призна Косово

А, не, не, грешка! У Врховниковој изведби, уместо силогизма, био би примеренији онај знаменити Епименидов пример софизма: "Епименид, Крићанин, каже да сви Крићани

лажу; а Епименид је сам Крићанин, те, према томе, није истина да Крићани лажу; дакле, Епименид говори истину; дакле, сви Крићани лажу.”

(cvijetinmilivojevic.blogspot.com)